

Chương 18

Tính Toán Chi Li

Sau khi Vệ Lan đi gặp qua ba mẹ của Tôn Vĩ, để đáp lễ lại, Tôn Vĩ cũng muốn đi gặp ba mẹ Vệ Lan.

Vệ Lan không hiểu nhân tình thế thái, tất nhiên cũng không biết được đạo lý này, sau khi Tôn Vĩ đề cập vấn đề với cô, Vệ Lan cảm thấy rất có lý, liền đồng ý với anh.

Cô về nhà trước một chuyến, báo với ba mẹ về sự tồn tại của Tôn Vĩ. Sau chuyện huyên náo lần trước, Vệ Lan rất ít về nhà, lúc cô về nhà, mẹ cô rất thức thời không bàn tới chuyện xem mắt của cô nữa. Mặc dù bà rất nóng ruột, nhưng trên mặt lại không thể hiện gì. Bây giờ ở trong nhà, ba Vệ đang đứng về phía con gái, nếu bà còn tiếp tục khăng khăng, sợ rằng bản thân mình sẽ phải chịu thiệt.

Không ngờ, Vệ Lan lại âm thầm tìm đối tượng một mình, nghe cô kể thì điều kiện của đối phương không tệ. Còn trẻ mà đã có nhà, có xe, ba mẹ vẫn còn khoẻ mạnh, nghề nghiệp cũng khá tốt. Tất nhiên mẹ Vệ không ảo tưởng rằng Vệ Lan sẽ kiếm được một chàng rể làm ông chủ lớn. Trong lòng bà hiểu rõ, những người như vậy sẽ không phù hợp với gia đình bà, Vệ Lan về nhà người ta nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi, khúm rúm đi lấy lòng bọn họ, cảm giác thấp hơn một bậc. Cậu Tôn Vĩ này, điều kiện tài chính rất phù hợp, so với nhà Vệ Lan thì cao hơn một chút, nhưng lại không quá cao, về sau cuộc sống của vợ chồng son cũng không phải bận tâm quá nhiều, người lớn hai bên, hiện tại vẫn chưa cần bọn chúng chăm sóc.

Mẹ Vệ vừa nghe thấy Tôn Vĩ muốn tới thăm liền vô cùng vui mừng, đồng ý ngay, hẹn Vệ Lan tối mai dẫn Tôn Vĩ về nhà ăn cơm. Mẹ Vệ Lan hưng phấn khoát tay múa chân, lên sẵn thực đơn tối mai, chỉ sợ không đợi được mà đi chợ ngay trong đêm nay.

Ba Vệ Lan cũng rất vui, mặc dù ông vẫn nói là muốn Vệ Lan tìm một người mà cô thực lòng yêu mến, nhưng trong lòng ông vẫn mong cô sẽ kiếm được một người vừa yêu cô vừa có điều kiện thật tốt, có ông bố nào lại mong con gái mình sẽ chịu khổ đây? Làn này thì tốt rồi, bạn trai của Vệ Lan rất được, mẹ cô rất vui, cuộc sống của ông rốt cuộc cũng có thể yên ổn rồi. Ở trước mặt bạn bè, họ hàng, cũng có thể hãnh diện.

Chớp mắt một cái đã tới ngày mai, Vệ Lan bước lên xe của Tôn Vĩ, len lén nhìn ra ghế sau, không thấy bất kỳ quà tặng nào, cô nghĩ bụng chắc là quà để ở sau cốp, không để ý thêm nữa. Chờ đến khi tới cổng khu nhà cô, đi ngang qua quầy trái cây, Tôn Vĩ chợt dừng xe lại.

“Sao vậy? Sao không lái xe vào?”

Tôn Vĩ chỉ vào quầy trái cây, nói: “Anh mua ít hoa quả.”

Vệ Lan ngẩn người, thốt lên: “Anh chưa mua quà cho ba mẹ em sao?”

Tôn Vĩ thản nhiên nói: “Chưa, vì vậy bây giờ anh mới đi mua đây.”

Vệ Lan không nói nổi nữa, cô thực sự không biết phải nói gì, chẳng lẽ lại đứng trước mặt mọi người hét lên, anh thật phân biệt đối xử, quà cô tặng ba mẹ anh thì hơn một ngàn tệ, mà anh, chỉ mua giỏ trái cây đáng giá 100 tệ tặng ba mẹ cô.

Da mặt cô mỏng, không dám làm vậy. Cô thật bội phục Tôn Vĩ, những lời đó cô căn bản không dám nói ra, anh lại ngang nhiên nói một mạch, làm một mạch, da mặt người này, rốt cuộc làm bằng gì vậy?

Vệ Lan mặt đỏ bừng, nhìn Tôn Vĩ tự nhiên cầm giỏ trái cây đi vào nhà mình. Cô chưa nói qua với ba mẹ chuyện mình mang quà gì tới tặng ba mẹ Tôn Vĩ, cho nên khi ba mẹ cô thấy anh mang quà đến, cũng không có vẻ gì là không hài lòng, ngược lại ấn tượng đối với Tôn Vĩ không tệ, cảm giác giống như đón tiếp “con rể” vậy.

Tôn Vĩ là một người rất tự nhiên, da mặt lại không hề mỏng, vừa bước vào cửa đã luôn miệng gọi “ba”, “mẹ”, hai vị phụ huynh nghe thấy cười không khép miệng lại được. Vệ Lan nhìn bộ dạng kia của anh, đột nhiên cảm thấy anh rất đối trá, vô cùng hoảng hốt, tại sao cô lại nói chuyện yêu đương với người như thế này chứ?

Cô đã không thể dùng câu “Đàn ông không chú trọng tiểu tiết” để an ủi bản thân nữa. Tôn Vĩ không phải là không hiểu chuyện, không hiểu lễ nghi mà làm như vậy, anh là cố tình. Trên thực tế, anh là một người tinh ranh hơn nhiều, không thể so sánh với loại phụ nữ chả suy nghĩ gì như cô.

Anh vĩnh viễn chỉ mời cô đến quán cơm nhỏ, bữa ăn cùng lắm chỉ mười mấy tệ. Cô vừa mở lời muốn mời khách, đã lập tức quay đầu xe, lái tới nhà hàng cao cấp. Cửa hội môn của cô, đến cả cái đèn ngủ anh cũng đã tính toán kỹ lưỡng. Anh dẫn cô đi xem đồ nội thất, nói với cô là mình đã lựa chọn những thứ đó, ngụ ý, chính là muốn cô mua làm của hội môn, đưa về nhà anh. Nhưng anh lại hoàn toàn không đề cập tới việc sẽ đưa nhà cô bao nhiêu tiền sính lễ, căn nhà

của anh liệu sau này có ghi tên của Vệ Lan vào không. Cô cảm thấy không cần phải nghĩ nữa, chắc chắn sẽ giống như Từ Tịch Tịch và Đường Tiểu Mạn nói, anh ta sẽ không bao giờ chia một nửa căn nhà cho cô. Còn về phần sinh lễ, với tính cách của Tôn Vĩ, nói không chừng sẽ đem qua mấy ngàn tệ, coi như có chút tấm lòng. Mấy thứ anh ta chọn trúng, tính sơ sơ cũng đã tới năm, sáu vạn rồi. Anh ta đã tính toán khôn khéo như vậy, chỉ sợ tiền lấp đặt Vệ Lan cũng phải chi ra.

Cũng như hôm nay, cô mua quà hết một ngàn tệ, thu về cũng chỉ được một trăm tệ, mặc dù cô biết mình hơi thê tục, mọi chuyện đều không nên đem tiền ra so đo, nhưng Tôn Vĩ làm như vậy, cô không thể không thê tục, không thể không so đo. Cô đột nhiên cảm thấy, bản thân không còn một chút hứng thú lấy người đàn ông này, bây giờ còn chưa kết hôn đã như vậy, đợi sau này về nhà anh ta, sợ rằng cho dù hai người ngồi ăn cùng bàn, thì anh ta ăn cơm cô uống nước, anh ta ăn thịt cô nhai rau. Trong lòng người đàn ông này, vĩnh viễn chỉ có mình anh ta.

Trong bữa cơm, bốn người thì ba người kia trò chuyện vui vẻ, chỉ có mình Vệ Lan là một bụng tâm sự, ăn không ngon miệng, trong lòng cô đang dần nổi lên một quyết định.

Ăn xong cơm tối, ba mẹ Vệ Lan liền bảo hai người bọn họ ra ngoài đi dạo, tăng thêm tình cảm. Vệ Lan cùng Tôn Vĩ đi dạo ở công viên trước nhà, ở đây cây cối mọc rất nhiều, rất tốt cho người già tập thể dục buổi sáng, trẻ em cũng rất thích nơi này, vì bên trong có một ít đồ chơi trẻ em.

Tôn Vĩ nhìn thấy xích đu, liền kéo Vệ Lan đến đó, đứng ở phía sau cô đẩy xích đu.

“Honey, hôm nay em làm sao vậy, hình như không được vui lắm?” Tôn Vĩ vừa đẩy xích đu, vừa nói.

Vệ Lan suy nghĩ trong bụng, tôi mất hứng như vậy không phải là do anh sao. Nhưng ngoài miệng chỉ lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

“Thật sự không có gì?” Tôn Vĩ kéo xích đu lại, bước ra trước mặt Vệ Lan, hỏi.

“Đúng vậy, em có chuyện muốn nói.” Vệ Lan thấy anh gắng hỏi, định nói thẳng ra, “Em có chút thất vọng về anh.”

“Hừm, nói anh nghe.”

“Có phải anh cảm thấy ba mẹ em với ba mẹ anh không giống nhau nên anh đối xử cũng không giống nhau không? Em tới nhà anh mua quà gì, còn anh mua cái gì tới vậy? Nếu không phải là trước cửa nhà em có quây trái cây, không lẽ

anh định đến tay không sao? Bộ dạng lúc anh dẫn em đi mua quà cho ba mẹ anh đầu rồi, sao anh không mua đồng quà tới ra mắt ba mẹ em?” Vệ Lan cảm thấy những lời mình vừa nói rất thô tục, nhưng cô sợ nếu mình không nói ra, sợ sẽ tức chết mất.

Tôn Vĩ đối mặt với lời chất vấn của Vệ Lan, có chút bối rối, suy nghĩ một lúc mới nói ra: “Anh nghe em nói ba mẹ em là người rất hoà nhã, cho nên mới nghĩ không cần phải chú ý tới mấy thứ quà cáp kia. Em cảm thấy những thứ quà em mua quá đắt, anh sẽ đem tiền trả lại cho em.”

Vệ Lan đặt chân xuống đất, đứng bật lên, hét lớn: “Vấn đề bây giờ không phải là tiền, là do thái độ. Chẳng lẽ ba mẹ anh không hoà nhã sao? Vì vậy em mới phải mua một đồng đồ như thế để tới lấy lòng ba mẹ anh à? Chưa chắc, ba mẹ em cũng giống ba mẹ anh, đều là người đàn ông, không thích những lễ nghi khách sáo. Vậy tại sao anh lại đối đãi khác nhau như thế hả? Hay trong lòng anh nghĩ rằng, ba mẹ em chỉ xứng đáng nhận những thứ rẻ tiền, còn ba mẹ anh mới là cao quý?”

Vệ Lan nói thẳng một mạch, nói cho đến khi mặt Tôn Vĩ đỏ bừng, tức giận không thốt nên lời. Anh không ngờ được, Vệ Lan bình thường cái gì cũng tốt, ai ngờ được cũng giống những người phụ nữ ngoài kia, đem mọi thứ tính toán chi li đến thế.

Vệ Lan thấy anh không nói gì, biết là anh chột dạ, dù sao lời khó nghe cũng đã nói ra khỏi miệng, nói cho rõ ràng mọi chuyện đi: “Còn nữa, anh cả ngày tính toán của hồi môn của em, mua cái gì, kiểu dáng ra sao, cũng là anh tính toán hết, đây là của hồi môn của em, anh tính làm gì? Anh đã tính toán của hồi môn như vậy thì em cũng tính tiền sinh lễ với anh, theo quy tắc, ba mươi tám ngàn, năm vạn tám, tám vạn tám, cao hơn nữa em không nói, chúng ta không cần thiết chạy theo phong trào. Ba mức cơ bản đó, cho anh chọn.”

Tôn Vĩ vừa nghe số tiền sinh lễ, nhỏ giọng nói: “Tiền sinh lễ cũng chỉ là một tập tục thôi, có cần thiết phải nhiều như vậy không?”

Vệ Lan tức giận, cắn răng nói: “Đúng vậy, tiền sinh lễ là một tập tục, vậy của hồi môn cũng là một tập tục mà, mua nệm cao cấp như thế để làm gì, điều hoà, TV LCD cũng không cần thiết. Những thứ anh chọn, tính ra cũng phải năm đến sáu vạn, cùng là tập tục tại sao anh chỉ đem mấy ngàn đến còn em lại phải mua những mấy vạn? Nói cho anh biết, anh đưa bao nhiêu tiền sinh lễ, em sẽ mua của hồi môn từng đó, anh đưa mấy ngàn tệ cũng được, em sẽ mua một chút bát đĩa, chăn ga gì đấy, cùng lắm thì đem tân hôn ngủ trên sàn nhà.”

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan càng nói càng hăng, rống lên: “Nhà là do anh bỏ tiền ra mua, cái đó em không tính sao?”

“Nhà kia em có phần sao?” Vệ Lan không nhin một câu, nhanh miệng nói lại, “Được, anh đến văn phòng nhà đất ghi tên em vào giấy chứng nhận đi, em liền chi 20 vạn mua đồ cưới.”

“Em càng nói càng kỳ cục.” Tôn Vĩ tức giận đá vào xích đu một cái, “Không ngờ, em cũng giống những người phụ nữ khác, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền, em kết hôn với anh hay là mua bán trao đổi vậy?”

“Không nên nói như vậy, đều như nhau cả thôi, nếu không phải anh quá phận, tính toán cặn kẽ như vậy, tôi cũng sẽ không tính toán với anh. Nói cho anh biết, bây giờ phụ nữ ai cũng như thế cả thôi, muốn tìm một người khác sao, anh còn chưa có phúc đó.”

Vệ Lan gào xong, bỏ lại Tôn Vĩ ngồi ở đó, cũng không thèm quay đầu lại, một mạch đi về nhà. Đã bao lâu rồi cô không cãi nhau với người khác nhỉ? Lần trước, mẹ cô ép cô lấy Thẩm Lai Phong, cô cũng không nặng lời như vậy.

Từ Tịch Tịch luôn gọi cô là một con thỏ, luôn đề mặc cho người khác xoa tròn bóp méo, nhưng cần phải nhớ một điều, nếu làm con thỏ nổi giận lên, nó cũng có thể cắn người, hôm nay cô đã hung hăng cắn cho Tôn Vĩ một cái.

Bên này, Vệ Lan cắn Tôn Vĩ một cái, còn bên kia, Từ Tịch Tịch lại cảm thấy mình bị Tô Bách cắn cho một cái. Bởi vì, Tô Bách đi xem mắt.

Mặc dù lúc học đại học, Tô Bách đã có hai người bạn gái, nhưng cô luôn nghĩ rằng Tô Bách với bọn họ sẽ không đi tới đâu. Hơn nữa, lúc đó cô còn chưa bị vấn đề hôn nhân làm cho đau đầu, bên cạnh luôn có ong bướm vây quanh, Tô Bách nho nhỏ kia, căn bản cô không để tâm tới.

Tình hình bây giờ lại không giống lúc đó nữa, cô bỗng nhiên cảm thấy, lần này Tô Bách sẽ làm thật. Tuổi của anh bây giờ cũng nên nói đến chuyện hôn nhân rồi. Anh là một người đàn ông tốt, tuyệt đối sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, đi xem mắt người ta chính là muốn tìm đối tượng kết hôn, cho nên Tô Bách – tài sản riêng của cô, rất nhanh sẽ nằm trong túi của người phụ nữ khác. Điều này làm cho Từ Tịch Tịch rất căng thẳng, những năm qua, Tô Bách luôn đóng vai trò là cái lớp dự phòng của cô, anh lại còn hoàn thành rất tốt nhiệm vụ. Bây giờ, chiếc lớp dự phòng đó lại có ý định bỏ chạy, đến cạnh người phụ nữ khác làm cái lớp chính thức, không muốn treo lơ lửng trên cành cây của Từ Tịch Tịch nữa.

Từ Tịch Tịch ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại kêu to: Tô Bách ơi Tô Bách, anh chạy đi mất rồi, em biết đi đâu tìm cái lớp dự phòng tốt như vậy nữa đây?

Tô Bách đang cùng đối phương ăn cơm, chợt hắt xì một cái, anh lúng túng nghĩ thầm, chẳng lẽ là Từ Tịch Tịch đang nhắc anh?

Anh đã cùng cô gái kia qua lại rồi, cũng không mặn không nhạt nói chuyện yêu đương với nhau. Từ Tịch Tịch đã nhiều lần đề nghị muốn gặp qua cô gái đó, nhưng Tô Bách cự tuyệt.

Hỏi anh tại sao, anh nói: “Anh sợ cô ấy gặp em sẽ cảm thấy tự ti, thôi vậy, cô ấy là một cô gái nhỏ, không có trái tim cứng rắn như em.”

Từ Tịch Tịch tức đến muốn hắt cốc nước trên tay vào mặt anh, nhưng lại nghĩ, bây giờ người ta không còn là người theo đuổi mình, làm việc lỗ mẫn như vậy, nói không chừng, làm bạn cũng không được nữa. Nghĩ tới đây, Từ Tịch Tịch đành nhịn xuống, sống mũi có chút cay. Tiểu tử này, mới gặp người ta có vài lần, đã bắt đầu bảo vệ đối phương, xem ra nếu còn tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa, anh sẽ còn để mắt tới cô.

Từ Tịch Tịch bỗng nhiên cảm thấy, mình cũng nên nói lời tạm biệt với Tô Bách, anh đã trở thành Chu Mịch thứ hai, cô không nhất thiết phải lưu luyến.

Cô không nói ra bốn chữ “không gặp lại nữa”, cũng không nói “tạm biệt”, nhưng từ hôm đó trở đi, cô xóa hết tất cả những thứ liên quan tới Tô Bách. Cô để số điện thoại cùng QQ của Tô Bách vào danh sách đen, những nơi Tô Bách thường xuyên qua lại, Từ Tịch Tịch sẽ không bao giờ tới nữa. Ngay cả nhà hàng cô và Tô Bách hay ăn, cô cũng không đến nữa. Cô muốn bắt đầu tìm kiếm một cái lớp dự phòng mới, hoặc là tìm kiếm một cái lớp chính thức, nhanh chóng gả ra ngoài.